RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 228.974 van 30 oktober 2014
in de zaak A. 209.904/XIV-35.194

In zake : 1. XXX
2. XXX
3. XXX
4. XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Goossens
kantoor houdend te 3390 Tielt-Winge
Kraasbeekstraat 41
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 23 augustus 2013, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 107.156 van 24 juli 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 9916 van 3 september 2013.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 'tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State'.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 september 2014 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Wim Goossens, die verschijnt voor de verzoekers, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 april 2012 in hoofde van de verzoekers een beslissing waarmee hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: vreemdelingenwet) niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Op 1 juni 2012 stellen de verzoekers tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. Na een tussenarrest van 6 juni 2013 waarbij de debatten werden heropend om de partijen toe te laten te debatteren of de ingediende synthesememorie aan de vereisten van artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet voldoet, verklaart de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 24 juli 2013 het beroep tot nietigverklaring niet-ontvankelijk bij gebrek aan belang omdat de als synthesememorie neergelegde akte van de verzoekers niet voldoet aan de definitie van dit begrip in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een eerste middel de schending van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet op.

De verzoekers voeren aan dat de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan artikel 39/81 van de vreemdelingenwet gegeven interpretatie hierop neerkomt dat wie durft méér dan enkele zinnen in de synthesememorie te schrijven en/of durft te antwoorden op de nota van de

verwerende partij, wordt geacht geen belang te hebben. Dit kan volgens de verzoekers bezwaarlijk de bedoeling van de wetgever zijn vermits deze bepalingen zijn ingevoerd met het oog op het recht van verdediging van de vreemdeling en zulks in navolging van de visie van het Grondwettelijk Hof en de Raad van State. De Raad van State heeft in een arrest van 19 juli 2012 overwogen dat op basis van artikel 39/81 (oud) van de vreemdelingenwet geen samenvatting van de middelen nodig is doch dat een opsomming volstaat. Het Grondwettelijk Hof heeft in een arrest van 12 juli 2012 gesteld dat de afschaffing van de repliekmemorie en de invoering van de synthesememorie aanzienlijk afbreuk doen aan de verdediging van die categorie van verzoekers aangezien een nuttige verdediging betekent dat men kennis kan nemen van het administratief dossier en antwoorden op de juridische argumenten van de verwerende partij tegen de annulatiemiddelen. Dit blijkt ook uit de parlementaire voorbereiding van het gewijzigde artikel 39/81. De verzoekers vervolgen dat de wetgever met de synthesememorie heeft bedoeld een verzoekende partij te laten kiezen om bepaalde middelen weg te laten en om te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat met "samenvatting" wordt bedoeld de niet meer dienstige middelen weg te laten en de dienstige middelen aan te vullen met een repliek op het verweer tegen deze middelen.

De verzoekers zijn van oordeel dat de wetgever de bedoeling had de sanctie van het ontbreken van het belang enkel te hechten aan het niet of niet tijdig indienen van een synthesememorie en niet aan de mate van het inkorten van de middelen. Zij besluiten dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 39/81, vijfde en zesde lid, van de vreemdelingenwet in die zin moest lezen en dat een andere interpretatie een schending van deze bepaling impliceert.

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel. Zij voegen toe dat de verwerende partij in de memorie van antwoord zelf impliciet stelt dat het begrip synthesememorie in die zin moet worden geïnterpreteerd dat men hierin een repliek kan opnemen.

Beoordeling

De draagwijdte van het begrip synthesememorie

6. In het oorspronkelijke artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, ingevoegd door de wet van 15 september 2006 'tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen', werd voor het verloop van de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen enkel verwezen naar de bepalingen betreffende de gewone en de versnelde procedure voor de beroepen met volle rechtsmacht.

Met de wet van 4 mei 2007 'tot wijziging van de artikelen 39/20, 39/79 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' werd in de annulatieprocedure de verplichting ingevoerd om een "repliekmemorie" in te dienen als antwoord op de nota van de verwerende partij, bij gebreke waaraan het ontbreken van het vereiste belang zou worden vastgesteld.

Die verplichting om een repliekmemorie in te dienen werd met artikel 44 van de wet van 29 december 2010 'houdende diverse bepalingen (II)' afgeschaft. De wetgever beoogde aldus de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen. (*Parl. St*. Kamer, 2010-11, nr. 53-0772/001, 22-23). In de plaats van de verplichte repliekmemorie, werd slechts voorzien in de mogelijkheid voor de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter in vreemdelingenzaken om de neerlegging van een "synthesememorie", in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet gedefinieerd als "een memorie waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet", te bevelen "indien hij na ontvangst van de nota met opmerkingen van oordeel is dat de juridische complexiteit van de zaak de neerlegging vereist van een synthesememorie". Er werd dan enkel op basis van de synthesememorie uitspraak gedaan, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen

betreft. Indien de synthesememorie niet tijdig werd ingediend, werd het ontbreken van het vereiste belang vastgesteld.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 88/2012 van 12 juli 2012 over de afschaffing van de mogelijkheid van een synthesememorie voor de verzoekers in de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat deze maatregel "aanzienlijk afbreuk (doet) aan de rechten van verdediging van die categorie van verzoekers" vermits de mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren inhoudt "dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is genomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten, die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren". Derhalve heeft het Grondwettelijk Hof artikel 44, 3°, van de voornoemde wet van 29 december 2010 vernietigd en daarbij gesuggereerd dat "het doel inzake versnelling en vereenvoudiging van de procedure bovendien voldoende (zou) kunnen worden verwezenlijkt zonder dezelfde aantasting van de grondrechten van de verzoekers met zich mee te brengen, door de verplichting om een repliekmemorie neer te leggen af te schaffen, maar, met inachtneming van een bepaalde termijn, de verzoekende partij de mogelijkheid te laten om een dergelijke memorie neer te leggen indien zij zulks nuttig acht".

Na die vernietiging wordt met de artikelen 2 en 3 van de wet van 31 december 2012 'houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie', vanaf 1 januari 2013 opnieuw de mogelijkheid voor de verzoekers ingevoerd om in de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen een synthesememorie in te dienen. Meer bepaald worden met artikel 2 van deze wet in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet het derde, vierde en vijfde lid als volgt vervangen:

> "In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid."

Het huidige cassatieberoep heeft betrekking op de toepassing van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet in deze laatste vorm.

7. Artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet omschrijft de synthesememorie als een processtuk "waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat". Het begrip "samenvatten" kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de voornoemde wet van 31 december 2012 aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesememorie op gewezen dat "het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten". De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde

aanpassing “opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure”. (*Parl. St.* Kamer, 2012-13, nr. 53-2572/002, 6-7) Aldus wordt de bedoeling van de wetswijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de voornoemde wet van 4 mei 2007 voorzag enkel in een “repliekmemorie”, doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. Uit de wetsgeschiedenis van de voormelde wet van 29 december 2010 blijkt dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werden gekopieerd in de repliekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtollig procedurestuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor een administratieve overlast zorgde. (*Parl. St*. Kamer, 2010-11, nr. 53-0772/001, 22-23).

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesememorie.

8. Indien een verzoeker niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen zijn middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan hij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de neerlegging van het administratief dossier dat hij geen synthesememorie wenst in te dienen. Indien een verzoeker in die omstandigheden toch vraagt om een synthesememorie in te dienen en hij zich vervolgens in die synthesememorie beperkt tot het loutere herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt hij

dilatoir. Op die wijze verlengt hij immers nodeloos de behandelingsduur van zijn zaak en vergroot hij de administratieve last voor de partijen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

9. In het bestreden arrest wordt gesteld dat de verzoekers in de "synthesememorie" de middelen integraal hernemen zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift en een zeer algemene kritiek formuleren op de nota van de verwerende partij, dat zij dus hun verzoekschrift reproduceren wat het middel betreft, dat een loutere reproductie niet kan worden beschouwd als een akte waarin de middelen worden samengevat en dat het argument dat het louter hernemen van de middelen ook een vorm van repliek is, daar geen afbreuk aan doet, waarna met verwijzing naar artikel 39/81 van de vreemdelingenwet het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld. De verzoekers betwisten niet de vaststelling in het bestreden arrest dat hun uiteenzetting in het als synthesememorie ingediend stuk als een loutere reproductie moet worden beschouwd, zodat de Raad van State zich niet dient uit te spreken over de waarde van een synthesememorie waarin een middel volledig wordt herhaald en met een werkelijke repliek wordt aangevuld.

Uit wat vooraf gaat volgt dat de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen op wettige wijze heeft besloten dat het letterlijk hernemen van de middelen niet als een samenvatting kan worden beschouwd en dat de door de verzoekers neergelegde akte, waarvan niet wordt betwist dat zij uitsluitend een herhaling van de middelen bevatte, niet aan de definitie van artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet voldeed. Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe in de plaats van de feitenrechter te oordelen of een bepaalde memorie een samenvatting, laat staan een voldoende samenvatting, vormt, doch hij kan desgevraagd wel vaststellen dat die memorie, waarvan de eerste rechter stelt dat het om een loutere herneming van het middel uit het inleidend verzoekschrift gaat, niet aan artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet beantwoordt vermits ze geen samenvatting van het middel of een repliek op de nota van de verwerende partij bevat.

De verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad van State van 19 juli 2012 om te stellen dat een herhaling van de middelen in de synthesememorie wel zou volstaan. Artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, zoals het in arrest nr. 220.331 van die datum werd onderzocht, voorzag echter niet in de vereiste van een samenvatting in de definitie van het begrip "synthesememorie" noch in een sanctie voor het ontbreken van een samenvatting van de middelen. Op dat ogenblik werd als vereiste enkel gesteld dat een verzoekende partij in de synthesememorie "al haar argumenten op een rij zet" en bestond de enige sanctie erin dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak doet op basis van die synthesememorie. Na dit arrest is de voormelde wetswijziging van 31 december 2012 tot stand gekomen waarin de uitdrukkelijke vereiste van een "samenvatting" juist wel werd gesteld. Om die reden kan niet dienstig naar het voornoemde arrest van de Raad van State worden verwezen om aan te voeren dat een loutere herhaling van de middelen thans nog steeds zou volstaan.

10. Het eerste middel is in die mate ongegrond.

Over de sanctie

11. De sanctie van het verlies van het vereiste belang op grond van artikel 39/81, zesde lid, van de vreemdelingenwet geldt indien een verzoeker niet tijdig een synthesememorie indient wanneer hij het voornemen daartoe heeft uitgedrukt of, uiteraard, wanneer hij niet tijdig heeft geantwoord of hij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Deze sanctie geldt echter niet indien een verzoeker tijdig een memorie indient die niet beantwoordt aan de definitie van een synthesememorie omdat ze beperkt is tot een loutere herhaling van de middelen uit het inleidend verzoekschrift. De Raad voor Vreemdelingen-betwistingen vermocht derhalve niet op grond van de vaststelling dat de synthesememorie van de verzoekers geen samenvatting van de middelen bevatte, het ontbreken van het vereiste belang in hoofde van de verzoekers vaststellen.

Al is het enige middel in die mate gegrond, de cassatie van het bestreden arrest op grond daarvan kan de verzoekers geen voordeel opleveren. Uit de behandeling van de overige onderdelen van het middel blijkt immers dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zeker en op wettige wijze heeft vastgesteld dat de memorie waarin de verzoekers slechts letterlijk het middel uit het inleidende verzoekschrift hernemen, niet aan de in artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet gegeven definitie van een synthesememorie voldoet. Hieruit volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, na gebeurlijke cassatie van het bestreden arrest, op grond van die vaststelling het beroep van de verzoekers opnieuw zou moeten verwerpen, evenwel zonder te verwijzen naar het ontbreken van het vereiste belang. In die omstandigheden hebben de verzoekers geen belang bij hun kritiek tegen de in het bestreden arrest vastgestelde sanctie, zodat het eerste middel in die mate niet-ontvankelijk is.

12. Het eerste middel kan niet tot cassatie leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

13. De verzoekers werpen in een tweede middel de schending van de motiveringsplicht op. Zij voeren aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enerzijds stelt dat de wet duidelijk is en geen interpretatie behoeft doch anderzijds moet toegeven dat er in zijn, volgens de verzoekers foutieve, interpretatie een leemte in de wet is. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf stelt dat de wetgever een arrest van het Grondwettelijk Hof niet correct zou hebben omgezet in de litigieuze wetsbepaling, kan hij niet stellen dat de wet duidelijk is en geen interpretatie behoeft. De verzoekers achten de motiveringsplicht op die manier geschonden en zij verwijzen daartoe naar artikel 149 van de Grondwet, naar artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en naar de formele en de materiële motiveringsplicht.

14. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel. Zij voegen toe dat zij geen kritiek uiten op de wet zelf maar op de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gegeven interpretatie ervan.

Beoordeling

15. De wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' en de materiële en de formele motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

16. De in artikel 149 van de Grondwet vastgelegde verplichting om een rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen. Tegenstrijdige motieven heffen elkaar op en vormen derhalve een gemis aan motivering.

Door in het bestreden arrest te overwegen dat de verzoekers in hun synthesememorie integraal de middelen hernemen zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift en hun verzoekschrift reproduceren terwijl artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet de synthesememorie uitdrukkelijk definieert als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft, dat het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld indien geen of geen wetsconforme synthesememorie werd neergelegd door de verzoekende partij die uitdrukkelijk kennis heeft gegeven van haar wens om een synthesememorie neer te leggen, door vervolgens het op de terechtzitting door de verzoekers gevoerde verweer dienaangaande te weerleggen en dan

overeenkomstig artikel 39/81, zesde lid, van de vreemdelingenwet het ontbreken van het vereiste belang vast te stellen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voldaan aan de in artikel 149 van de Grondwet vastgelegde jurisdictionele motiveringsplicht. Er blijkt immers duidelijk uit waarom het beroep tot nietigverklaring van de verzoekers wordt verworpen en hun verweer wordt wat dat betreft beantwoord. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

De verzoekers menen een tegenstrijdigheid te zien in de motivering van het bestreden arrest waar enerzijds wordt gewezen op de vervanging van de woorden "het op een rij zetten van de argumenten" door de woorden "het samenvatten van de middelen" in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en anderzijds wordt gesteld dat deze vervanging geen correcte omzetting is van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 88/2012 van 12 juli 2012. Dit vormt echter geen tegenstrijdigheid omdat de verwijzing naar de woorden "het samenvatten van de middelen" betrekking heeft op de vorm van de synthesememorie en dus los staat van de mogelijkheid tot repliek op het verweer in de nota met opmerkingen, waarin volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte niet is voorzien, en die betrekking heeft op de inhoud van de synthesememorie. De motivering over het gebrek aan mogelijkheid tot repliek vormt een overtollig motief vermits in het bestreden arrest wordt overwogen dat de als synthesememorie ingediende akte van de verzoekers enkel een reproductie van de middelen bevat. Te dezen is dus geen sprake van een al dan niet wettige repliek op de nota met opmerkingen. Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

17. Het tweede middel kan niet tot cassatie leiden.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

18. De verzoekers werpen in een derde middel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op. Zij voeren aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hun argument dat een samenvatting niet per definitie een inkorting van de tekst inhoudt en dat er geen verbod van herhaling heerst, van tafel veegt door enkel naar het woordenboek te grijpen en te kijken wat de term "samenvatting" betekent. Volgens de verzoekers was het onzorgvuldig om voorbij te gaan aan de verschillende betekenissen van het woord "samenvatting" en om de voorbereidende werken van de wet niet na te kijken. Zij besluiten dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zorgvuldig te handelen een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof had moeten stellen indien hij de wettekst als een verkeerde omzetting van een arrest van het Grondwettelijk Hof beschouwde.

19. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel.

Beoordeling

20. Het zorgvuldigheidsbeginsel is als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het derde middel is niet-ontvankelijk en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

21. De verzoekers werpen in een vierde middel de schending van het rechtszekerheidsbeginsel op. Zij voeren aan dat de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen met zijn interpretatie van de begrippen “synthesememorie” en “samenvatten” rechtsonzekerheid creëert. De Raad voor Vreemdelingen-betwistingen stelt in een arrest van 30 juni 2011 dat men zijn middelen “kort maar volledig moet opsommen en samenvatten”, maar het is onduidelijk hoeveel men moet inkorten zonder onvolledig te zijn.

22. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel.

Beoordeling

23. Het rechtszekerheidsbeginsel is als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het vierde middel is niet-ontvankelijk en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

24. De verzoekers werpen in een vijfde middel de schending van het recht van verdediging en van “de wet” op. Zij voeren aan dat volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de synthesememorie geen repliek mag worden gevoerd omdat dan niet aan het begrip “samenvatten” zou zijn voldaan. Uitgaande van de juiste interpretatie, gaat het echter om het bij elkaar nemen van de dienstige middelen en de repliek op het verweer daaromtrent. Met de interpretatie die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan artikel 39/81 van de vreemdelingenwet geeft wordt het recht van verdediging manifest geschonden, evenals die bepaling zelf.

25. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel.

Beoordeling

26. In het bestreden arrest wordt overwogen dat de als synthesememorie ingediende akte van de verzoekers een integrale herneming, een reproductie van de middelen vormt. Het gaat niet om een repliek op de nota met opmerkingen van de verwerende partij. De verzoekers betwisten die vaststelling niet. In het licht daarvan is de kritiek van de verzoekers dat het niet toelaten van een repliek op de nota met opmerkingen op een foutieve interpretatie van de wet berust en in strijd met het recht van verdediging is, te dezen niet dienstig. Het vijfde middel is niet-ontvankelijk en kan niet tot cassatie van het bestreden arrest leiden.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

27. De verzoekers werpen in een zesde middel een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van "de wet" op. Zij voeren aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf weet dat zijn interpretatie niet correct kan zijn, niet enkel doordat het recht van verweer hierdoor in het gedrang komt maar ook omdat hij in punt 1.4.4.3 van het bestreden arrest zelf stelt dat er door deze foutieve interpretatie een leemte in de wet zou zijn inzake de mogelijkheid om repliek te voeren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de zorgvuldigheidsplicht geschonden door, vanuit het standpunt dat de wet een leemte vertoont, niet na te gaan of de wil van de wetgever al dan niet is gekend en of er bij interpretatie conform deze wil al dan niet een leemte is. De verzoekers achten ook artikel 39/81 van de vreemdelingenwet geschonden door deze bepaling te interpreteren in de zin dat geen repliek mogelijk is.

28. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel.

Beoordeling

29. Wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, kan worden verwezen naar de behandeling van het derde middel. Het zesde middel is in die mate niet-ontvankelijk.

30. Wat de aangevoerde schending van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet betreft, kan worden verwezen naar de behandeling van het eerste middel. Het zesde middel is in die mate ongegrond.

31. Het zesde middel kan niet tot cassatie leiden.

G. Zevende middel

Uiteenzetting van het middel

32. De verzoekers werpen in een zevende middel de schending op van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van "het recht op een daadwerkelijk jurisdictioneel beroep, de inachtneming van de rechten van de verdediging, de wapengelijkheid en de tegenspraak", van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Vierde Protocol bij dat verdrag, van artikel 39 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: richtlijn 2005/85), van de artikelen 6.1 en 13 van het EVRM en van "de algemene rechtsbeginselen van de wapengelijkheid, de inachtneming van de tegenspraak en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel".

Zij voeren aan dat het recht van verdediging na het arrest van het Grondwettelijk Hof nog meer in het gedrang komt indien men het gewijzigde

artikel 39/81 van de vreemdelingenwet zo interpreteert dat nooit enige repliek kan worden gevoerd en dat zulks een aanzienlijke achteruitgang vormt die niet wordt verantwoord door dwingende redenen van algemeen belang terwijl voordien nog een repliek mogelijk was indien de magistraat dit nuttig achtte. Hierdoor worden volgens de verzoekers artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het recht op een daadwerkelijk jurisdictioneel beroep, met de inachtneming van het recht van verdediging, de wapengelijkheid en de tegenspraak, nog manifester geschonden dan door de vorige versie van artikel 39/81.

De verzoekers achten de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM geschonden, samen met artikel 4 van het Vierde Protocol bij dat verdrag en met artikel 39 van richtlijn 2005/85, omdat het recht op een tegensprekelijk debat wordt geschonden. Om die reden achten de verzoekers ook de artikelen 6.1 en 13 van het EVRM geschonden, samen met de algemene rechtsbeginselen van de wapengelijkheid, de tegenspraak en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. De mogelijkheid van een mondelinge repliek ter terechtzitting biedt evident niet dezelfde waarborgen als een schriftelijke repliek vermits het debat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doorgaans van meer technische en juridische aard is en onregelmatigheden in de aanvankelijk bestreden beslissing mogelijk pas bij het lezen van het administratief dossier aan het licht komen. De verzoekers wijzen hierbij ook op het schriftelijke karakter van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij stellen dat de interpretatie als zou nooit enige repliek kunnen worden gevoerd in strijd is met al de in het opschrift van het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Tot slot vragen de verzoekers een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen betreffende de onmogelijkheid voor een verzoekende partij om een repliekmemorie neer te leggen en dientengevolge de onmogelijkheid om nog te antwoorden op de argumenten van de verwerende partij, waardoor de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet zouden zijn geschonden, al dan niet in

samenhang met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

33. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel. Zij voegen toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het debat enkel heeft heropend om hun standpunt te laten kennen omtrent het begrip "synthesememorie".

Beoordeling

34. Artikel 6 van het EVRM is, zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft bevestigd, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Zonder dat de Raad van State de vraag moet beantwoorden of te dezen de schending van artikel 39 van richtlijn 2005/85 als ontvankelijk cassatiemiddel kan worden aangevoerd, heeft deze bepaling uitsluitend betrekking op procedures betreffende asielaanvragen terwijl met het bestreden arrest uitspraak wordt gedaan over een beroep tot nietigverklaring tegen de weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De artikelen 3 en 8 van het EVRM hebben geen betrekking op de mogelijkheid van een tegensprekelijk debat en de verzoekers zetten niet uiteen op welke andere wijze deze verdragsbepalingen met het bestreden arrest zouden zijn geschonden. De schending van artikel 13 van het EVRM kan niet op zelfstandige wijze worden ingeroepen en uit het bovenstaande blijkt dat de schending van de overige door de verzoekers aangehaalde bepalingen van het EVRM niet op ontvankelijke wijze wordt opgeworpen. Inhoudelijk is de kritiek van de verzoekers in het middel uitsluitend gericht tegen de voorgehouden onmogelijkheid om te repliceren op de nota met opmerkingen van de verwerende partij. Verzoekers kunnen die kritiek niet dienstig aanvoeren vermits in het bestreden arrest net is vastgesteld dat de verzoekers geen repliek op de nota met opmerkingen hebben gevoerd. De overweging dat geen repliek op de nota met opmerkingen mogelijk is, vormt derhalve een overtollig motief. Het zevende middel is om die reden

niet-ontvankelijk. Eveneens om die reden kan niet worden ingegaan op het verzoek om een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

35. Het zevende middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 700 euro, elk voor een vierde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig oktober tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Joris Casneuf **Geert Debersaques**